

תת"ע 10342/12/18 - אל רח' מהא נגד מדינת ישראל, שלוחת תביעות תעבורה חדרה

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 10342-12-18 מדינת ישראל נ' אל רח' מהא
תיק חיצוני: 14211714325

בפני	כבוד השופטת עידית פלד
מבקשת	אל רח' מהא
	ע"י ב"כ עו"ד אחמד יונס
נגד	מדינת ישראל
משיבה	שלוחת תביעות תעבורה חדרה

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקשת ביום 21.1.19.

כנגד המבקשת הוגש ביום 26.12.18 כתב אישום המייחס לה עבירות של התרה לאחר שאין לו רישיון נהיגה תקף לסוג הרכב לנהוג ברכב מנועי שבבעלותה בניגוד לסעיף 10(ב) לפקודת התעבורה, וללא ביטוח, עבירות מיום 3.11.18.

הזמנה לדין נמסרה לה עם מסירת הדו"ח, וישיבת הקראה נקבעה ליום 21.1.19, אך המבקשת לא התייצבה לדין, ונשפטה בהיעדרה, ונדונה לקנס כספי, פסילה על תנאי, ופסילה בפועל לתקופה של 6 חודשים.

בבקשה מיום 10.2.19 טענה המבקשת, כי לא ידעה על מועד הדין, ולא הוסבר לה כי עליה להגיע לדין, וכי חשבה שקיבלה את עונשה כשהרכב נתפס למשך חודש ימים. עוד נטען, כי הנאשמת עובדת באזור פתח תקוה, ומדי יום נוסעת ומסיעה עובדים נוספים איתה ברכב, והטלת הפסילה ללא הודעה מוקדמת תגרום לפיטוריה והפסד מקור ההכנסה היחיד במשפחה.

המשיבה, בתגובתה המאוחרת, התנגדה לבקשה וטענה, כי המבקשת אינה עומדת בעילות לביטול פסק דין, בנסיבות בהן המבקשת אישרה בחתימתה את ההזמנה לדין, ולא הניחה תשתית לעיוות דין.

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ושקלתי את מכלול הנסיבות, אינני מוצאת מקום לקבל את הבקשה.

על פי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, בית המשפט יעתר לבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש "אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין".

באשר לעילת הביטול שעניינה סיבה מוצדקת לאי התייצבות

בענייננו, אינני מקבלת את הטענה כי המבקשת לא זומנה לדין שהתקיים בעניינה ביום 21.1.19, שעה שמדו"ח הזמנה לדין וכתב אישום עולה, כי הזמנה לדין נמסרה למבקשת במועד קבלת הדו"ח והיא אישרה קבלת ההודעה בחתימתה על אישור המסירה. בנסיבות אלה, לא היה צורך בזימון נוסף, והיה על המבקשת להתייצב לאותו לדין. (וראו עפת (חיפה) 46297-11-14 **איסקוב אולג** (11.12.14)).

לפיכך, בנסיבות בהן קיימת אינדיקציה ברורה לידיעת המבקשת אודות הדיון בו נשפטה בהיעדרה, לא הוכחה סיבה מוצדקת לאי ההתייצבות.

באשר לעילת הביטול שעניינה חשש לעיוות דין

בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, בטענה לעיוות דין, צריכה להיות מלווה בתשתית ראייתית בעלת משקל המצביעה על פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה (רע"פ 2474/18 **יואל גולדברג**). כאמור ברעפ 8427/17 **מ"י נ' סאלם**, יש להצביע על שיקולים כבדי משקל שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה על מנת שיבוטל פסק הדין בעילה של חשש לעיוות דין.

בענייננו, לבד מהטענה בעלמא כי פסילה ללא הודעה מוקדמת תגרום לפיטורי המבקשת, לא נטענה כל טענה ולא הונחה תשתית ראייתית המצביעה על סיכויי הגנתה של המבקשת, ולא פורטו נימוקים כלשהם המצביעים על פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, כדי לבסס עילה של חשש ממשי לעיוות דין.

למעשה, בענייננו, לא נגרם למבקשת עיוות דין בכך שהורשעה שלא בנוכחותה, מאחר ובטיעוניה, ואף בדבריה לשוטר האוכף, לא הציגה טענת הגנה כלשהיא.

יפים כאן דברי בית המשפט בע"פ (מחוזי ירושלים) 9407/05 **קינג אללה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 09.08.2005) -

"בית המשפט העליון פסק לא אחת, כי לנוכח ריבויים של מקרי אי ההתייצבות, במיוחד בתיקי תעבורה, יש לקבוע כי ברגע שהנאשם הוזמן כדין, ניתנה לו האפשרות להיות נוכח במשפטו ולנסות להוכיח את חפותו. ומשלא התייצב, אין לו אלא להלין על עצמו, ודי בכך כדי שיהיה לו יומו בבית המשפט (ראה למשל: רע"פ 1773/04 **אלעוברה נ' מדינת ישראל**, תקדין (2004); רע"פ 5377/03 **וג'די נ' מדינת ישראל**, תקדין (2003); ר"ע 418/85 **רוקינשטיין נ' מדינת ישראל**, פ"ד לט(3) 279 (1985))."

לאור כל האמור לעיל, הבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר נדחית.

ההחלטה תומצא לצדדים.

ניתנה היום, ד' תמוז תשע"ט, 07 יולי 2019, בהעדר הצדדים.